

Николай Лилиев

Над езерото заника
трепти...

Над езерото заника трепти,
вълните се люлеят като гриви,
и лекостъпни, волни и щастливи
те шепнат и зоват като мечти.

Мълвят талазни вретенили ниви,
че слънцето завеси не пламти,
че всеки миг в забравата лети,
и бягат пак като деца игриви.

Над тях безследно времето стопява
на вечното си лято сноповете
и златото на мигновена слава.

Като печал тъмнеят бреговете
и в своята невинност засиява
Офелия, среди вълните цвете.

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7789>]